

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron

w dniu 16 marca 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 sierpnia 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 5 maja 2015 r.,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wstrzymać wykonanie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W., którym orzeczono wobec G. B. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

UZASADNIENIE

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku zasługuje na uwzględnienie. Zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym jest warunkowane przewidywaną realnie skutecznością tej nadzwyczajnej skargi, niezależnie od ostatecznej formuły prawnej w jakiej może zapaść orzeczenie. W takim układzie celowe jest powstrzymanie negatywnych skutków mogących powstać w sytuacji, gdyby prawomocne orzeczenie, które może być obarczone rażącym błędem, było wykonywane. Analizując akta sprawy w kontekście obu postawionych zarzutów kasacji nie sposób nie dostrzec, że argumentacja sądu II instancji nie odnosi się wprost do

stawianych w apelacji zarzutów braków świadomości skazanego co do statusu (broń palna) zakupionego w legalnej sieci sprzedaży rewolweru (sklep: M.). Trudno zgodzić się chociażby z tym wywodem, że skazany winien przed zakupem w tym sklepie sprawdzić regulacje prawne w odniesieniu do tej broni, skoro status tej broni w toku postępowania ustalany był w oparciu o pismo urzędowe Komendy Stołecznej Policji oraz opinię biegłego, który swoje wnioski oparł przede wszystkim na sposobie działania broni po dokonanej przeróbce, a możliwość odstrzeliwania ostrej amunicji oparł na hipotezie wyrażonej w formie „najprawdopodobniej umożliwia odstrzeliwanie ostrej amunicji, którą są najprawdopodobniej naboje sportowe boczno zapłonu kal.5,6” (ustalenie sądu I instancji na str. 5 uzasadnienia). Z opinii biegłego wynikało zresztą, że ten rodzaj broni jest bronią palną bez potrzeby jej przerabiania (k. 233), gdy tymczasem sąd pierwszej instancji uznał – prezentując swój wywód prawny – że dokonanie przeróbki w celu przystosowania rewolweru do miotania pocisku lub substancji w wyniku działania materiału w postaci prochu dopiero skutkowało ustaleniem, iż jest on bronią palną. Kwestia świadomości oskarżonego jest kluczowa dla przypisania mu winy i sprawstwa czynu z art. 263 § 2 k.k. Nie wydaje się tak jasne ustalenie w tym zakresie czynione przez sąd II instancji tylko w oparciu o przepisy prawa, skoro na opinii biegłego oparł się sąd pierwszej instancji, a kwestia ta nie jest tak prosta jakby wynikało to z analizy prawnej sądu odwoławczego wywiedzionej z art. 7 ustawy o broni i amunicji, gdy dostrzeże się (czego sąd odwoławczy nie uczynił) treść postanowienia ujawnionego na k. 216-217 i wprowadzonego do materiału dowodowego (k. 235). Z postanowienia tego wynika, iż opinia Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego (stanowiąca zapewne bazę dla pisma WPA KSP – k. 17, 19 i 24) została zakwestionowana tak przez Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia, jak i innego eksperta (k. 217), a w obu opiniach tych ustalono, iż rewolwer ten nie jest bronią palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji. W tym kontekście argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego – przy takim kierunku apelacji – winny być bardzo wnikliwie rozważone w aspekcie trafności istnienia po pierwsze, świadomości co do statusu zakupionej broni, trafności ocen opinii biegłego oraz - po drugie, tego, czy fakt jej przerobienia rzeczywiście (a nie prawdopodobnie) skutkował taką zmianą w jej działaniu, że oskarżony mógł mieć

świadomość zmiany jej rodzaju, a zatem, iż jest ona bronią palną. Podkreślić trzeba, że w apelacji prezentowano pogląd, iż taka zmiana nie jest możliwa, a treść opinii biegłego nie jest w tym zakresie oczywista.

Zważywszy zatem na to, że zarzuty kasacji mogą wskazywać na realne możliwości uchylecia prawomocnego wyroku, wykonywanie orzeczonej kary pozbawienia wolności należało wstrzymać do czasu rozpoznania kasacji na rozprawie, tak aby zapobiec sytuacji, w której potencjalny negatywny skutek, tj. odbycie niesłusznej kary, nie będzie mógł zostać zrekompensowany w toku postępowania.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

kc